

Lionel en de muis

Lionel de leeuw draaide zich om en liet de zon op zijn buik schijnen.
Hij zag de laatste wolken achter de horizon verdwijnen.
Jahoor, het werd vandaag een prachtige dag.
Zo eentje waarop je heerlijk luieren mag.

En, wat was dat nou? Opeens stond er een muisje voor zijn neus.
Die zette zijn armen in zijn zij en zei 'oké je laat me geen keus'.
Het muisje trok heel hard aan één van Lionel zijn snorharen.
Lionel had geen idee dat muisjes zo sterk waren.
Hij was eerst alleen verbaasd en hield zich heel stil,
toen volgde er een hele grote gil.

'Heee', zei hij, 'wat doe jij nou?
Het doet echt zeer, auw!'
Lionel was in de war, want waarom zou die muis dat doen?
Lionel voelde zich een beetje een oen.
En ook voor aap staan,
want hij had geen idee, wat had hij dan gedaan?

'Ik weet het zeker' zei de muis, 'jij hebt het gedaan.
Jij bent gister heel hard op mijn staart gaan staan.
Die is nu bont en blauw en heel erg dik.
Ja, heel verdrietig ben ik'.

'O jeetje, dat is echt per ongeluk gegaan,
ik heb dat echt niet expres gedaan.
Mijn poot is ook zo groot, en jouw staartje zo klein.
Ik zal voortaan voorzichtiger zijn.
Misschien is het ook handig, als jij dan van nu af aan,
ergens anders gaat staan'.

'Want ik zie jou niet en jij mij wel,
anders trek je eens iets kleurigers aan over dat grijze vel?
Dus een mooi felroze truitje, of een oranje strik op je kop.
Dan val je tenminste op'.

Dus op de staart van deze muis zal niemand meer staan,
iedereen zal netjes om hem heen gaan.
Want in dat felroze truitje zie je hem van ver al.
Maar een oranje strik op zijn kop? Nee, zeg, ben je mal!